

POSLEDNÍ SVÁTEK

CECIL duCILLE

(Konference Kraskov, srpen 2001)

Děkujeme Ti, Pane, za výsadu, že můžeme být na tomto místě. Žes nám pomohl odložit stranou naše každodenní povinnosti a různé věci, které nás v životě klamou, a tak nám brání potkat se s Ježíšem. Děkujeme Bohu za to, že je Bohem, který láme jha. Modlíme se a toužíme po tom, aby každé jařmo přítomné na tomto místě bylo zlomeno skrze Pána. Vnímáme naléhavost a věříme, že jsme na hostině.

Na svatební hostině se už nacházíme nějakou dobu a směřujeme k jejímu závěru, k půlnoci. Půlnoc nebude jen něco příjemného, radostného; pochopitelně kromě ženicha a nevěsty, pro ty to příjemné bude. Vnímáme, že Bůh přivádí církve na místo blízkosti s ženichem, na místo, kde budeme opravdu jedno s Ježíšem Kristem. Jednotu, o které mluvím, jsme dosud nezažili. Bůh musí zlomit naše jha. Musí nás vysvobodit z pout, která jsou v naší duši, v naší mysli a v našem srdci. A tak nás přivede sám k sobě. Jsem si jist, že mnozí z nás nerozumí Božímu jednání v této hodině. Modlím se však, aby, než opustíme toto místo, nám Bůh zjevil sám sebe. Abychom poznali, jaký je Jeho skutečný záměr pro naše životy.

Předevčírem večer mi Bůh dal sen. Vzbudil jsem se někdy o půl druhé ráno a nemohl jsem spát. Bylo to tak hrozné, tak zvláštní, že se o to chci s vámi podělit. Byli jsme spolu na lodi a byli jsme za tu loď zodpovědní. Věděli jsme, že loď je připravena vyplout a v určitou chvíli se sama vydá na moře. Nevěděli jsme přesně, kdy se to má stát. A tak jsme byli připraveni s vědomím, že loď může kdykoliv vyrazit. Náhle, asi ve dvě hodiny ráno loď začala vyplouvat. Byli jsme nadšení, že se loď dala do pohybu a směřuje na moře. Viděli jsme, jak se země vzdaluje, všimli jsme si ale, že někteří lidé zaparkovali špatně na parkovišti. Představme si to: jsme na lodi, která se pohybuje směrem od země, ale zaujalo nás špatně zaparkované auto. Najednou jsme si uvědomili, že už nejsme na lodi a loď odplouvá bez nás! Ten pocit, pocit niterné hrůzy, který jsme

měli, byl strašný. Jak se vrátíme na loď? Neexistuje člun, kterým bychom mohli dohnat tak velkou loď, protože je velmi silná a pádí pryč. Zklamání a stres z toho zjištění byl tak mocný, že jsem se probudil a nemohl jsem znovu usnout.

Ta loď je Boží hnutí. Člověk ji neuvede do pohybu ani jím nebude řízena. Na té lodi nebyl žádný lidský kapitán. Nevíme, kdy vypluje. Někteří z nás si ale myslí, že jsme na ní. A zjistíme, že jsme mimo. Je hrozná věc si vůbec připustit, že Bůh by tu loď uvedl do pohybu a opustil nás. Ale přesně to se stane, pokud budeme mít neustále svoji mysl na přirozených věcech, a ne na Bohu. Bůh ke mně mluvil s obrovskou intenzitou po mnoho měsíců o přípravě stánku. Pokud naše stánky nejsou připraveny pro Pána, Bůh uvede věci do pohybu a zanechá nás. Bůh není přijímačem osob. Nezávisle na tom, kdo jste, nezávisle na tom, jak mocně jste kázali, nezávisle na tom, kolik duší bylo skrze vás spaseno, můžete být zanecháni na místě. Apoštol Pavel si kladl otázku, trápil se, říkal: „Mnohým jsem kázal, mnohé jsem přivedl do království ...“ Ano, Pavel se obával toho, aby on sám nebyl zavržen a opuštěn. Bylo-li to možné v Pavlově případě, je to možné i v našem. A tak urgency, naléhavost té zprávy je velká. Boží lid musí slyšet a musí porozumět. Mnozí z nás říkají, že naslouchají, ale neslyšíme. Protože slyšet znamená jednat. Slyšet a nejednat je zločin.

Vezměte si své Bible. Podívejme se do Exodu 23 a projdeme si slavnost stánků. Kdykoliv zjistíte, že Bible píše o vydání příkazu, znamená to, že je to něco, co nemůžete vynechat. Je to něco, co musí být naplněno. Začneme od verše 15: *„Slavnosti přesnic ostríhati budeš. Sedm dní jísti budeš chleby přesné, jakž jsem přikázal tobě, v čas vyměřený měsíce Abib; nebo v ten vyšel jsi z Egypta. Aniž se ukážete přede mnou prázdní. A držeti budeš slavnost žně, když mi obětovati budeš prvotiny prací svých z toho, což jsi vsel na poli. Slavnost také sklizení držeti budeš při vyjití roku, když sklidiš práce své z pole. Třikrát v roce ukáže se každý z tvých pohlaví mužského před tváří Panovníka Hospodina. Nebudeš obětovati krve z oběti mé, dokavadž u tebe kvas jest, aniž zůstane tuk slavnosti mé do jitra. Prvotiny prvních úrod země své přinášeti budeš do domu Hospodina Boha svého. Nebudeš vařiti kozelce v mléku matere jeho.“*

Vše má Bohem ustanovený řád. Boží slovo se nalézá na třech rovinách a my v tuto chvíli čteme první rovinu, která je přirozená. Přirozený Izraelec musel zákon naplňovat na přirozené rovině. Bůh nám však říká, že pro nás v něm skryl duchovní význam. Všechny svátky židovského roku byly určeny Bohem k tomu, aby všem mluvily o čase Boží milosti. Například Izraelcům přikázal, že se všichni muži musí ukázat před Hospodinem při svátku paschy. Na duchovní rovině se tento svátek naplnil, když Ježíš Kristus položil sám sebe za oběť jako beránka přesně v den paschy. Bůh také přikázal, že se lid má shromáždit o svátku letnic. Ježíš přikázal bratřím, aby se přesně v den letnic shromáždili v horní místnosti, kam přišel Duch svatý a naplnil poslední chrám. Takže to slovo se naplnilo na přirozené rovině a potom na duchovní. Když Mojžíš Bohu předložil dokončený stánek, Bůh mu nedopustil, aby na oltář vložil oheň. Neboť by tak byl na oltář Boží položen lidský oheň. Bůh řekl Mojžíšovi, aby stánek oddělil pro Něj. Na oltář sestoupil oheň z nebe.

Bůh nám ve svém Slově říká, že bychom neměli mít žádný cizí oheň v církvi. Takže všechny aktivity, všechny hrátky, které mají vést nevěřící k obrácení, nejsou z Boha, ale z člověka. Takovéto věci jsou cizím ohněm na oltáři. Ve Spojených státech například vyšel zákon, že se nesmíte v církvi nikomu věnovat či poskytnout poradenství, pokud nemáte diplom z psychologie. Psychologie je lidské studium o lidské mysli. Bohologie je však Boží znalost lidské mysli. Do Božího chrámu přinášíme cizí oheň tehdy, když ze světa taháme různé aktivity a triky, abychom si zvýšili počty lidí v církvi. Tím, že z nebe sestoupil oheň, Bůh Mojžíšův stánek schválil. Když Šalamoun vybudoval chrám, Bůh znova sestoupil skrze oheň na oltář. Ježíš řekl učedníkům: „Vyčkávejte v Jeruzalémě, dokud nebudete zmocněni mocí z výsosti,“ a pak ve dni letnic sestoupil oheň na jejich hlavy. Možná se tážete, proč my nemáme plameny ohně na svých hlavách, když mluvíme v jazycích. Ten oheň už byl dán tehdy, my ho nyní máme mít ve svých srdcích. Nepotřebujeme znova zapálit jiný oheň.

A tak jsme měli paschu, viděli jsme její naplnění přesně v den paschy. Viděli jsme letnice a naplnění letnic přesně v den letnic. Ještě je tady jeden svátek, který má být naplněn. Je to svátek stánků.

Co je svátek stánků? Podívejme se do 3. Mojžíšovy 23:34-36: *„Mluv synům Izraelským a rci: Každého patnáctého dne měsíce sedmého slavnost stánků za sedm dní bude Hospodinu. Dne prvního shromáždění*

svaté bude; žádného díla robotného nebudete dělati. Za sedm dní obětovati budete obět ohnivou Hospodinu. Dne osmého shromáždění svaté míti budete, a obětovati budete obět ohnivou Hospodinu; svátek jest, žádného díla robotného nebudete dělati.“ Přesuneme se do 40. až 43. verše. „A naberouce sobě dne prvního ovoce z stromů krásných, a ratolestí palmových, a větvoví z stromů hustých, a vrbí od potoku, veseliti se budete před Hospodinem Bohem svým za sedm dní. A tak držeti budete ten svátek Hospodinův za sedm dní každého roku. Ustanovení to bude věčné v pronárodech vašich; každého měsíce sedmého slaviti jej budete. V staních zůstanete za sedm dní. Kdožkoli doma zrozený jest v Izraeli, v staních zůstávati budete, aby věděli potomci vaši, že jsem choval v staních syny Izraelské, když jsem je vyvedl z země Egyptské: Já Hospodin Bůh váš.“

V Boží symbolice stromy znamenají Boží lid. Izraelci dostali od Boha pokyn osekát větve ze stromů a udělat si z nich stany. Mají v těchto stáncích žít po sedm dní. Osmého dne mají mít svaté shromáždění s ohněm. Chci, bratří, abyste rozuměli tomu, že Bible je napsána na rovině, které říkáme první rozměr. Pokud chcete porozumět, co Bůh říká, musíte ji pozvednout na duchovní rovinu, a pak na tu nejvyšší, třetí rovinu. Jinými slovy, Bůh po nás nechce, abychom se teď rozběhli do lesa, nasekali dříví, postavili si stánky a bydleli v nich. Bůh nám říká, že my jsme chrámem Boha živého. Ale naše přirozené stánky jsou pomíjivé. Na konci sedmi dní, nebo to může znamenat sedmi roků, budou tyto stánky určitým způsobem opotřebovány. Na konci těch sedmi dní bude naše tělo ve stavu, kdy bude opotřebováno, a my budeme potřebovat obnovení. Když nasekáte větve ze stromů a necháte je na slunci, tak jediné, co po sedmi dnech budete mít, bude vyschlé chrastí. Bůh však chce s námi v těch stáncích bydlet. Nemluví přitom o žádných zelených větvích, mluví o naší současné existenci. Bůh říká, že se budeme muset vzdát svého fyzického bytí, abychom se mohli stát Božím chrámem. V tom snu nás zaujalo, že nějaký člověk zaparkoval na našem parkovišti nesprávným způsobem. V důsledku toho jsme se najednou nacházeli na tom parkovišti s ním. Chci, abyste se nad tím znovu zamysleli, protože je to smrtelně vážné.

Pochopte, že jsme již vstoupili do období stánků. Já nevím, jestli Bůh říká, že těch sedm dní znamená sedm roků. Pokud ale znamenají

sedm roků, tak už jsme do nich dávno vstoupili. Už nemáme prostor dělat si svoje vlastní věci. Není čas zapalovat svůj vlastní oheň. Bůh říká, že musíme začít vydávat svůj život se všemi aspiracemi, abychom mohli být součástí mocného Božího hnutí. Také říká, že je připraven vyplout. Byli jsme varováni, varováni a varováni. Neustále, znovu a znovu Bůh připomínal a připomíná církvi, že čas je ukrácen. Ale my se chováme stále stejně.

Je jedna nádherná věc, kterou na Bohu miluji. Pokud je příliš pozdě, už vám nedá varování. Bůh vás vždycky varuje, pokud je čas učinit nápravu. Bůh je připraven pro nás zlomit naše jha a vysvobodit nás. Stačí, abychom chtěli. Každý, kdo chce, nechť přijde! V předem ustanoveném čase však spadne opona. Už nebude možné jít a učinit to, co byste měli učinit. Bůh je připraven a chystá se zlomit naše jha. Musíme za Ním přijít, ukázat je a říct: „Pane, osvobod’ mne, zlom má pouta!“ Bože, my sami si nemůžeme pomoci. Jsme svázáni okolnostmi. Jsme svázáni myšlenkami a různými věcmi. „Pane, zlom mé jařmo!“ Na Bohu je zvláštní jedna věc – nikdy nezlomí vaše pouta tak, jak byste čekali nebo si přáli. Někdy se stává, že když láme vaše jařma, zlomí i vás. Bůh není přijímačem osob. Někteří z nás si myslí, že jsme Boží miláčkové. Bůh mi odpustí cokoliv, Bůh mi pomůže. Bůh mi slíbil, že budu v prvotínách. Tak ať budu dělat cokoliv, prostě tam budu. Chyba! Bůh má určité požadavky. A chci vám říct, že jsou lidé, kteří jsou někde po barech, ve vykřičených domech. Oni na poslední chvíli přijdou a zvítězí. Přitom některé z dětí království zůstanou venku. Hrůza, kterou jsem pociťoval, když jsem viděl, jak loď odjíždí beze mne, je něco reálného. Ovlivní nás to. Pokud zítra ráno začne jednat, a Kristova plnost přijde do maličkých a někteří z nás velkých budou vynecháni, jak se budeme cítit?

Ještě bych vám rád ukázal další verš. Pojd’me se podívat do Zjevení. Každá zvěst má svůj konec ve Zjevení. Podíváme se do 21. kapitoly Zjevení. A začneme v 1. verši. „*Potom viděl jsem nebe nové a zemi novou. Nebo první nebe a první země byla pominula, a moře již nebylo.*“ Jinými slovy stánky pominuly a jejich listí uschlo. Bůh musel stvořit nové místo k přebývání a novou zemi. Tu přirozenou zemi. Bratří, víte, co je naším problémem? Že máme tendenci přemýšlet nebo vnímat Boha v přirozeném. Když Bůh mluví o nebi, tak mluví o místě, kde přebývá, ale to místo se nachází na každé rovině. A když mluví o zemi, tak mluví

o přirozených věcech zase na každé rovině. My jsme nejvyšší rovina země. Na určité rovině se mluví o zemi a myslíme tím zemi. Bible říká, že země nikdy nepomine. Víte o tom? Víte, jak to je? Dovolte mi, abych vám pomohl, neboť někteří z vás to možná nečetli.

Podívejme se do Kazatele. Mohl bych vám dát pět různých odkazů, ale myslím, že postačí jeden. Kazatel 1:4: „*Věk pomíjí, a jiný věk nastává, ačkoli země na věky trvá.*“ Je-li Kazatel 1:4 správně, pak to porovnejte se Zjevením 21:1. Protože tady se píše, že první nebe a první země pomínula. Jako tělesní lidé byste měli pocít, že si Bible na těchto místech protirečí. Víme však, že každé místo, kde si Bible protirečí, nám nabízí určité duchovní zjevení v Bohu. Chvála Pánu. Zde je napsáno, co vlastně pomínulo. To, co pomínulo, je nebe, které je nyní. V tomto druhu nebe ve mně přebývá Bůh a také hřích. Bůh všemohoucí musí bydlet s mým hříchem. Musí přebývat s mými rozpory, s mými slabostmi, s mou lidskostí, které jsou Mu odporné. Ale je to Jeho nebe, proto tam musí zůstat. Mám v sobě Ducha Božího, a chodím přitom na místa, kam Duch svatý nechce jít. A Duch svatý je nucen ve mně zůstat. Bůh říká: „*Toto pomine.*“ Bůh už nechce takové okolnosti. Vytvoří novou zemi a nové nebe, kde budeme přebývat ve spravedlnosti, v Jeho nebi ani na Jeho zemi už nebude žádný hřích. On, jak víte, prohlásil, že nebe i země budou naplněny Boží slávou, jako vody naplňují moře. (Abk 2:14) Bratr Jan nahlédl ve Zjevení do budoucnosti a viděl čas, kdy tento rozpor pomine. Haleluja. Je tam napsáno, že už nebylo moře. Jaký to má význam? Když se podíváte do své Bible a přečtete si ji pozorně, tak zjistíte, že moře mluví o národech a různých jazycích národů. (Zj 17:15) Už nebudou žádní Češi. Už nebudou žádní Skoti, už nebudou žádní Jamajčané ani Američané. Bůh přivede svůj lid do jednoty, zanikne každé rozdělení.

Podívejme se do Efezským 1. Tam se dozvíme, kdy se to stane. „*Aby v dokonání plnosti časů v jedno shromáždil všechno v Kristu, buď nebeské věci, buď zemské.*“ Nejprve nám je řečeno, že je určité místo k shromáždění. Dále se dozvídáme, kdy to bude. Říká: „*...v dokonání plnosti časů.*“ Co je dokonání plnosti časů? Je to shromáždění všech věcí v určitém čase. Nenechám vás hádat, řeknu vám to. Plnost časů je sedmé milénium. Je to nyní. Je to čas, kdy Bůh všechny věky a časy dovádí do jejich plnosti. Světu i samému ďáblu bude umožněno vejít do jejich plnosti.

Mluvíme o tom, jak se člověk a lidstvo vyvíjí ve své převrácenosti. Víte, jaká byla první zbraň, která byla použita k zavraždění? Byl to kámen. První nástroj, první zbraň k zabíjení byl kámen. Člověk popadl kámen a zabil svého bratra. A jde to dál, lidé se naučili práci se železem, udělali meč, naostřili ho a zapíchlí svého bratra. Jak šel čas, lidé začali k zabíjení svých bratří používat oheň. Většina dnešních zbraní je založena na principu ohně. Například bomby vybuchnou a šíří oheň. Když se podíváte do své Bible, zjistíte, že je několik druhů ohně. Oheň, který Bůh nechal sestoupit na oltář, byl z určitého pohledu přirozený oheň. Byla to směs plynů v nějakém poměru, ty způsobily oheň. A pak Bůh použil jiný konkrétní chemický oheň a zničil Sodomu a Gomoru. Když Nádab a Abihu zhřešili tím, že přinesli cizí oheň do chrámu, byli spáleni zase úplně jiným ohněm, bylo to jako blesk. Když se člověk dostane do stavu, kdy dokáže přikázat blesku, aby zahubil jeho nepřítele, je na vrcholu svého vývoje, v plnosti člověka, 666. To je plnost, naplnění času, kdy i ďábel přijde do své plnosti. Není to ve vaší Bibli, ale z historie víme, že Nimrod zaútočil na město a nechal vyhlásit, aby se vzdali do oběda, jinak je spálí ohněm. Oni mu nevěřili. V poledne zavolal oheň z nebe a spálil to město. Nimrod používal zlé duchy. A stejní duchové přišli do našich vědců, aby je naučili, jak používat oheň. Atomová bomba bude v porovnání s tím jenom hračka.

Před nějakými dvěma lety přivezli do Miami určité zbraně. Měly sloužit ve výzbroji policie. Teroristé to zjistili a přepadli policejní stanici a všechny ty zbraně sebrali. A druhý den ráno to bylo v novinách jako velký vtip. Neukradli totiž opravdové zbraně, ale napodobeniny. Ty pravé zbraně byly poslány někam jinam. Těmi zbraněmi byly laserové pušky. Byly to ty, které dokážou namířit paprsek světla. Chtěli, aby to policie vyzkoušela. Toto je technologie, která se už používá. My jsme však slyšeli o daleko strašnějších technologiích, se kterými si hrají a zkoušejí je. Vše slouží k tomu, aby zabíjeli lidi. Proto se tady říká: „...v naplnění plnosti časů.“ To je tehdy, kdy ďábel všechny svoje skutky a všechno svoje snažení dostává do nejvyššího bodu, rovněž tak i všechno, co činí Bůh, graduje k závěru, k vrcholu.

Bůh nám říká, že místo, kde se máme shromažďovat, je v Kristu. Když mluvíme o tom, co to je být v Kristu, rozumíme tomu? Co to je? Představím si třeba kuře, které tady včera pochodovalo, dnes ráno

bylo na talíři. Teď je to kuře někde ve mně. Nemá žádnou moc, aby mě kontrolovalo. Když jdu, tak to kuře jde se mnou. Když jste v Kristu, tak nemáte žádnou moc, tedy pokud jste Mu všechno vydali. Kristus vás vede a říká vám, co dělat a kam jít. Všichni, kteří vstoupili do Něj, se nebudou muset navzájem znát, ale budou pracovat pod vedením jedné Hlavy, budou dělat ve správném čase přesně to, co Bůh po nich chce. Toto znamená být v Kristu. Haleluja. A sláva toho všeho je, že Petr a Pavel a Jakub a Jan a zbytek bojovníků, kteří dobře bojovali během věků, budou nám po boku bojovat v posledním boji a zvítězíme. To je sláva jednoty v Kristu.

Pojďme nyní zpátky do Zjevení. Moře už nebude. Verš 2: „*A já Jan viděl jsem město svaté, Jeruzalém nový, sstupující od Boha s nebe, připravený jako nevěstu okrášlenou muži svému.*“ Dneska jsou v shromáždění svatých lidé, kteří umírají v Izraeli kvůli tomu starému Jeruzalému. Arabové a Židé spolu navzájem bojují. Protože věří, že Jeruzalém je svaté město. Ale to svaté město, o kterém tady Bůh mluví, v sobě nemá žádné Araby ani Židy. Ani pohany. Ale má v sobě všechny ty, kteří jsou vykoupeni krví Kristovou a jsou v Kristu. A to bude ta nejúžasnější moc na zemi. Kdo z vás chce být součástí Boží armády? Za krátkou dobu půjdete Božím směrem v Božím duchu a už nebudeme rozeznávat muže a ženy. Víím, že někteří křesťané mluví o své mužnosti či ženskosti. Znamená to jen, že ještě nevystoupili ze svého mužství nebo neopustili své ženství. Chodí okolo a chlubí se tím, že jsou muži nebo že jsou ženami. Když v Kristu z těchto věcí vystoupíme, už nejsme muž ani žena, jsme služebníci Boha živého. Jsme jako oheň, který prochází zemí a činí svoje dílo. Potřebujeme prolomit bariéry lidskosti, které nás svazují a přidržují u země. Odmítněme to. Pusťme to. Nechme to za sebou.

Přestaňte o sobě přemýšlet jako o ženě. Každý má od Boha nějaký úkol, jeden to, druhý něco jiného. Bůh vám dal určité věci na starost. Musíte se starat o děti. Nebo dostanete za úkol tančit na poušti jako Miriam. Je to jedno, o co se jedná. Když tady dnešní ráno sestry vedly chvály, tak jsem si vzpomněl na Miriam, jak tancovala na poušti, když zvítězili nad Egyptskými. Cokoli vám Bůh řekl, abyste činili, je potřeba činit. Přestaňte se starat o to, jestli jste muž nebo žena. Některé z žen chtěly do shromáždění přinést ženské hnutí, feminismus. To je Bohu ohavností. Viděli jsme naše ženy, jak se začaly oblékat podle módy

tohoto světa. A vypadají jako démoni, protože to jsou démoni, kteří je vedou a svádějí. Když se budete oblékat tak, že budete odhalovat svá ramena a břicho, nosit šortky, tak nás nemůžete oklamat. Je to sexuální revoluce, je to ďábel. Chcete-li vypadat jako součást sexuální revoluce, není to z Boha. Nejste z Boha, není to možné, nemůžete mě oklamat. Miluji vás. Modlím se za vás s krvácejícím srdcem v této pozdní hodině. Je pozdní hodina. A my budeme zanecháni ve vnějších temnotách s těmi bláznivými pannami. Panny, ale bláznivé.

Sen, který jsem měl, mi říká, že se zabýváme věcmi, které bychom měli dávno zanechat. To bývalo v pořádku před padesáti lety, před dvaceti lety, před deseti lety. Bylo v pořádku zabývat se věcmi, které děláme. Ale Boží hodina přišla. Čas Boha živého. A Šalamoun říká, že je čas zpívání ptáčků. Slyšíte zpěv, slyšíte tu hrdličku v pustině? Nevnímáte ve svém srdci tu urgenci? Necítíte naléhavě, že byste mohli zůstat pozadu? Třetí verš říká: *„I slyšel jsem hlas veliký s nebe, řkoucí: Aj, stánek Boží s lidmi, a bydlitiť bude s nimi, a oni budou lid jeho, a on Bůh s nimi bude, jsa Bůh jejich.“* Toto je Boží záměr, který měl od chvíle, kdy stvořil Adama. To byl Boží plán, když poslal Ježíše. A je to stále stejný Boží plán, v němž přivádí tuto generaci lidí. Božím plánem a záměrem je mluvit a chodit a jednat ve vás. Stejně tak, jako chodí a mluví a jedná v nebi v tuto chvíli. Budete chodit po těchto ulicích, lidé se na vás podívají a řeknou: „Já ji znám.“ Ne, neznáš ji, protože v tuto chvíli má v sobě samého Boha, má Boží moc v sobě a na sobě. Toto je vůle našeho Boha.

Když Bůh mluví o stáncích, mluví o tom, že se On sám zabydlí v člověku. A říká: „Toto bude ta věčná smlouva, kterou budu mít s vámi.“ Jak může někdo činit věčnou smlouvu s někým, kdo není věčný? Toto je zaslíbení stáncům. Stánky budou učiněny věčné. Bože, pomoz nám! Kriste, pomoz nám! Bože živý, pomoz nám, abychom viděli světlo. Vysvobod' nás od lidskosti, vysvobod' nás od světa. Uvolni nás. Vysvobod' nás, Pane! Necht' naše volání přijde před Tebe. A dej nám svůj pokoj.

„Jakž pověděl Bůh: Přebývati budu v nich, a procházeti se, a budu jejich Bohem, a oni budou mým lidem.“ (2Kor 6:16b) To jsou stánky. Nyní jsme přišli do času stánců. Čas, kdy Bůh vstoupí do svého stánku a převezme za něj zodpovědnost. Bude naším Bohem a my budeme Jeho

lidem. Překlad, který tady máme, by měl říkat, že se Bůh nakonec zabydlil ve svém lidu, rozbil stany. Je tam totiž slovo, které znamená rozbil stany. Takový je význam svátku stánků.

Musím ještě jednou zdůraznit, kdy se to má stát. Říkám, že čas stánků je nyní. Jsme v čase, kdy Bůh začal připravovat tento chrám. Co s tím můžeme učinit? Můžeme se Mu vydat. „Ó Bože, přebývej ve mně. Přebývej ve mně.“ Potom však Bůh řekne: „Ale já nemohu bydlet se všemi věcmi, které v tobě nalézám.“ Vy pak řeknete Bohu: „Každou modlu, o které vím, ať už je ta modla čímkoliv – pomoz mi, abych ji sesadil z trůnu a uctíval jenom Tebe.“ Nevidíte to? Pokud přišly letnice o letnicích, pokud pascha přišla v době paschy, tak i stánky přijdou v době stánků.

Nechám to slovo s vámi. Je víc, co bych vám měl říct, ale nechci vás vyděsit. Chci však, abyste věděli, že už nemáme čas. Bůh nám dává čas, v němž budeme schopni dojít. Bůh vám požehnej.